

algemeene stemmen hebben aangenomen de motie, voorgesteld door de 29 ondertekenaars van het ingezonden stukje op Bldz. 1783 van het *Tijdschrift* van 17 Mei 1919, die luidde: „de afdeeling van de Ned. maatschappij tot bevordering der „Geneeskunst, overwegende, dat nog veel en moeilijk organisatorisch werk verricht „moet worden, voor die maatschappij in haar nieuwe inrichting aan de verwachtingen „der hervormingspartij geheel voldoet en tevens bij allen het onderlinge vertrouwen „is teruggekeerd;

„overwegende, dat de leiding daarvan aan zeer beproefde en krachtige handen „moet worden toevertrouwd, spreekt de hoop uit dat Dr. A. SIKKEL AZN. te den Haag „tot lid van het nieuwe Hoofdbestuur en door dit laatste tot zijn voorzitter zal worden „gekozen, en dat hij dan bereid zal worden gevonden, die verkiezing aan te nemen.”

De bedoelde afdelingen zijn: Alkmaar en O., Amsterdam, Apeldoorn en O., Deventer, Dordrecht en O., Friesland, Gouda en O., 's-Gravenhage, Groningen, Haarlem en O., Heerenveen en O., Helder en O., 's-Hertogenbosch en O., Meppel en O., Oldambt, Rotterdam en O., Tiel en O., Tilburg, de Vecht en O., Walcheren, Westland, Woerden en O., Zaanland, Zuid-Hollandsche Eilanden, Zuid-Limburg en Zwolle e O., in de algemeene vergadering uitbrengende 82 van de 145 stemmen.

Bovendien hebben vele leden der maatschappij bewijzen van instemming gezonden met het streven om de maatschappij te plaatsen onder leiding van Dr. SIKKEL, daarbij gevolg gevende aan de opwekking op blz. 1783, boven aangehaald.

Kampen, 28 Juli 1919.

Dr. J. W. J. KOCH.

DE PROTESTMOTIE DER GOUDSCHE GENEESHEEREN.

In onzen tijd van omverwerping en doodslag maakt de beroering, waarin meer dan een jaar reeds het rustige stadje Gouda verkeert door aangevochten ziekenhuistoe-standen, niet zooveel indruk naar buiten als vroeger het geval zou zijn geweest. Sedert eenige weken is de spanning aldaar op haar hoogtepunt gekomen en heeft zich ontlast in een motie van de afdeeling Gouda en O.. Zoolang de voorgestelde reorganisa-tie nog een papieren was, waren de hartstochten te bedwingen en te leiden. Zij zijn echter ontketend, nu het op de uitvoering aankomt. Voor zooverre ook mijn persoon daarin gemengd wordt, stel ik er prijs op recht te zetten, wat de afdeeling Gouda met behulp van mijn naam ondersteboven keert. Ook de compromitteerende houding van de afdeeling tegenover collega CLEIJNEERT aangenomen, mag ik niet onbesproken laten. Een geacht en gezien collega in zijn eer aan te tasten en hem bij voorbaat zijn komst in Gouda onmogelijk te maken door hem incompetent voor zijn functie te verklaren, is al heel bar, al is het tegelijk ook . . . mal, belachelijk. En mag een vakvereeniging — vraag ik mij af — voor zulk een doeleinde misbruikt worden, als de Goudsche geneesheeren zich veroorloven?

Het staat iederen collega vrij, zich een meening over de capaciteiten van een ander collega te vormen. Maar het gaat toch de perken te buiten dat de Goudsche geneesheeren collectief en openlijk een collega diskwalificeeren, zonder eenige bevoegdheid noch gegronde aanleiding daartoe. Het is absurd bovendien dezen collega, met uitstekende aanbevelingsbrieven in portefeuille, het recht te ontzeggen pretentie te hebben de functie van geneesheer-directeur te vervullen op een wijze als de raad van Gouda bedoelt. Ik heb de pretentie, beter dan de Goudsche geneesheeren te kunnen oordeelen over de eigenschappen, die een geneesheer-directeur van het VAN ITERSOU-ziekenhuis moet bezitten, en ben overtuigd dat CLEIJNDERT zal blijken volkomen voor die taak berekend te zijn. Dat neemt niet weg dat ik ook andere sollicitanten daartoe geschikt achtte, zelfs van voorkeur ten opzichte van CLEIJNDERT met geen woord gerept heb. Hoe komen de Goudsche geneesheeren aan deze onjuiste voorstelling? Had ik CLEIJNDERT op de eerste plaats aanbevolen, dan geloof ik niet dat de raad van Gouda zoo verdeeld was geweest, dat het lot had moeten beslissen.

Blijkbaar zijn ten deze intriges in het spel, die in provinciesteden altijd welig tieren, en de gemoederen te Gouda op kookhitte gebracht hebben. Ik moet aannemen

dat de Goudsche geneesheeren in geëxalteerden toestand verkeerd hebben, toen zij de hoofden bijeenstaken, om hun motie uit te broeden. Daarom vat ik hun actie niet al te tragisch op, en verwacht dat met het terugkeeren van het gezond verstand een mildere stemming jegens CLEIJNDERT en over mijn optreden de bovenhand zal krijgen. Ik zal met vreugde den dag begroeten, waarop het doorbreken van die stemming zich aankondigt. Een goede oplossing van het ziekenhuis-vraagstuk te Gouda gaat ook mij ter harte.

Juli 1919.

J. L. C. WORTMAN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Drijvende school voor tropengeneeskunde. Dr. LOUIS SAMBON heeft in Italië en Frankrijk het denkbeeld verdedigd om een boot te charteren ten einde daarmee tochten naar West Indië te maken met groepen van studeerenden in de tropengeneeskunde. Hij verwierf daarvoor instemming en steun van het koloniaal instituut te Napels, de Italiaansche regeering en de Faculté de Médecine te Parijs, terwijl ook de Fransche regeering vermoedelijk steun zal verleenen. Ook te Londen is in een vergadering over dit onderwerp een commissie benoemd om den omvang en de kosten van zulk een onderneming te bestudeeren. Reeds vroeger was, in het derde rapport van de Wellcome Tropical Research Laboratories te Karthoum door dr. BALFOUR het denkbeeld geopperd om op een boot van 800 tot 1000 ton, die ook rivieren zou kunnen opvaren, een goed uitgerust laboratorium in te richten met een staf van uitgelezen onderzoekers, tevens tot verzameling van materiaal voor het onderwijs in de bestaande scholen voor tropengeneeskunde. Het laboratorium te Karthoum heeft reeds een klein schip tot dit doel gebruikt op den Nijl. Het plan van dr. SAMBON is echter minder gericht op onderzoekingen dan op onderwijs (*Brit. med Journ.*).

— **Scopolamine en het bevolkingsvraagstuk.** In *The Brit. med. Journ.* van 5 Juli vind men het verrassend denkbeeld van W. OSTBORNE GREENWOOD om, ter wille van de volkskracht, de baarlust te verhoogen door op groote schaal van staatswege te bevorderen de toepassing van den „schemerslaap” bij de baring door middel van scopolamine met morphine. Arm en rijk zou in staat moeten worden gesteld om van de zegeningen van den schemerslaap te genieten. GREENWOOD meent aan den eenen kant, dat vele vrouwen wel kinderen zouden willen krijgen als dat maar geen pijn deed en aan den anderen kant, dat er kans is, het aantal doodgeborenen te doen verminderen. Dit leidt hij af uit het feit, dat hij op 400 gevallen 8 doodgeborenen had, terwijl, naar hij zegt, zonder den schemerslaap 10 van de 400 kinderen dood worden geboren. Men moest, om te zien of de maatregel (afgezien van geneeskundige bezwaren) de moeite en de kosten waard zou zijn, een circulaire tot alle vrouwen richten met de vragen: Zijt gij bereid, nog kinderen te krijgen? Zoo neen, zoudt gij aan alsnog daartoe bereid zijn, als gij bij de bevalling in een dommel werd gebracht?

— **De hondenbeschermingswet** (zie bldz. 215). Sir FREDERIK BANBURY heeft geen genoegen beleefd van zijn voorstel om proeven op honden te verbieden. Zelfs zóó geamendeerd, als in ons vorig bericht werd gemeld, is het wetsvoorstel verworpen met 101 tegen 62 stemmen. De regeering gaf zelf te kennen, dat zij met het indienen van het amendement niet de bedoeling had, de wet in den geest van het amendement gewijzigd te zien, maar alleen, te voorkomen, dat het voorstel van BANBURY ongewijzigd werd aangenomen. Sir WATSON CHEYNE bestreed iedere verdere beperking van de bevoegdheid om proeven op dieren te nemen. De bestaande wet was reeds voldoende om te voorkomen, dat onbekwame personen onnoodig dieren offerden. Het Lagerhuis was het hiermede eens.